

De eindredacteur van La Cadena interviewt Jan Dirk van Abshoven, de hoofdredacteur van La Cadena. Het lijkt niet de perfecte combinatie voor een kritisch en objectief artikel. Aan de andere kant, La Cadena bestaat tien jaar en dat is voldoende reden om de oprichter en geestelijk leider van het enige Nederlandse tangoblad eens uitgebreid aan het woord te laten.

La Cadena, 10 jaar een eigen geluid

Het voordeel van een interview met Jan Dirk is dat je nauwelijks vragen hoeft te stellen. Als hij eenmaal begint te praten is het voornamelijk zaak om hem af te remmen. Voor we goed en wel beginnen heb ik de hele geschiedenis van La Cadena al te horen gekregen (zie kader), maar wat ik eigenlijk eerst wil weten is:

Waarom ben je ooit met La Cadena begonnen, wat wilde je ermee?

Ik was tien jaar geleden een echte tangonome, ik reisde heel Nederland door, voor de leukste salons. Maar om te weten waar je kon dansen, moest je overal flyers verzamelen. Een goede, actuele agenda was er niet. Eind 1992 kwamen vrienden uit Sarajevo als vluchteling bij me inwonen. Eén van hen kreeg een computer kado. Daarop leerde ik eerst spelletjes spelen en toen ik dat zat was leerde ik omgaan met databases. Om daar wat mee te oefenen leek het mij zinnig die data van al die flyers eens inzichtelijk op te slaan en zo ontstond de eerste agenda. Andere dansers waren meteen geïnteresseerd in de uitdraai die ik had gemaakt, dus toen ben ik het gaan organiseren en heb ik een naam bedacht.

Zo had het kunnen blijven, maar eigenlijk wilde ik wel iets meer dan dat. Ook omdat ik als tango-danser zelf erg hongerig was naar meer informatie over tango, besloot ik er een maandelijks blad van te maken.

La Cadena is enorm gegroeid in 10 jaar. Was dat je bedoeling of is het je overkomen?

Tien jaar geleden was natuurlijk nog niet duidelijk dat Argentijnse tango in Nederland een 'blijvertje' zou zijn. Het was in ieder geval niet iets om je toekomst op te baseren. Ik heb er daarom ook altijd dingen naast gedaan. Maar er kwamen steeds meer scholen en dansers, die steeds meer organiseerden. Als je dan gewoon iedere maand je werk doet en een blad maakt, gaat het min of meer

vanzelf. Maar het was geen vooropgezet plan om er zo lang mee bezig te zijn.

Wat is er, naast de uiterlijke kenmerken, de afgelopen jaren veranderd aan La Cadena?

Vroeger stond La Cadena meer ten dienste van de scholen en moest ik regelmatig bellen om aan data en informatie te komen. Nu is La Cadena juist belangrijk geworden voor scholen en organisatoren, dus wordt er eerder aan mijn jasje getrokken.

In de beginjaren werd La Cadena door veel mensen gezien als een soort clubblad, waar iedereen zich in moest kunnen vinden en waar men als 'lid' medezeggenschap over had. Nu geloof ik dat men ons -eindelijk- als onafhankelijk blad accepteert, met een eigen beleid waarvoor de redactie aan niemand verantwoording hoeft af te leggen. Het heeft mij overigens wel verbaasd dat er veel kritiek op onze onafhankelijkheid is geweest. In een land waar ieder een eigen mening mag hebben en elke school een andere opvatting over tango heeft, blijven sommige mensen toch volhouden dat wij geen (kritische) mening zouden mogen uitdragen.

Welke plaats heeft La Cadena in de Nederlandse Tangowereld?

Ik hoop dat La Cadena een soort centrale rol speelt in de Nederlandse tangowereld. Het blad, en vooral de agenda, is voor heel veel dansers heel praktisch. Maar ik geloof niet dat we een sturende of leidende rol hebben. Dat zou wel heel leuk zijn, maar zo hoog schat ik ons niet in. Of eigenlijk schat ik de individualiteit van de tangodansers hoger in. Iedere danser maakt zelf wel uit wat hij mooi vindt en hoe hij wil dansen. Maar het is leuk dat heel veel mensen de artikelen lezen en daar een zaterdagochtend lol aan hebben of zich er misschien zelfs wel kwaad over maken.

Heeft La Cadena een eigen, uitgesproken visie op tango?

Een uitgesproken visie is een groot woord, want ook binnen de redactie verschillen de meningen en ook mijn ideeën worden wel eens weggestemd. Maar het is wel duidelijk dat we ruimte willen bieden aan iedereen die zich beweegt in de tango-scene. We willen er zijn voor alle verschillende stijlen en opvattingen. De redactieleden hebben bij het maken van een artikel de danser, en dan vooral de amateurdanser die graag naar een salon gaat, in gedachten. De basis van La Cadena is de agenda en de artikelen zijn geschreven voor (en ook door)

mensen die de agenda regelmatig gebruiken.

Ik heb wel eens kritische brieven gekregen van

mensen die heel geïnteresseerd zijn in tangomuziek, maar die zelf geen danser zijn. Die voelden zich een beetje tekort gedaan, er stonden niet genoeg concerten in de agenda. Maar zij zijn toch niet echt de mensen waar wij voor schrijven.

Wat zijn voor jou de hoogtepunten in 10 jaar Cadena?

Eigenlijk is de constante groei van La Cadena een aaneenschakeling van hoogtepunten. De eerste keer 12 pagina's, de eerste advertentie, de nieuwe vormgeving, de eerste keer dat het blad in druk verscheen... En nu is het 10-jarig bestaan van La Cadena, met jubileumnummer en feest, een hoogtepunt.

Inhoudelijk vind ik de artikelen van de eigen redactie hoogtepunten. In het verleden met de artikelen van Rob Dommerholt en Esse Dijks. Meer recentelijk met de stukken van Janneke Melles, die een soort dansliteratuur maakt. De manier waarop zij het dansen in Buenos Aires beschrijft, niet in feiten en cijfers, maar door een sfeer neer te zetten, is heel herkenbaar. En er zijn een paar bijzondere recensies geweest, vol humor en venijn, zoals *Drama in Ara* en over een show van Ricardo en Nicole. Ik heb het altijd belangrijk gevonden dat we dat niet schuwen, hoewel ik er ook de consequenties van heb moeten dragen, in de vorm van boze brieven en telefoontjes van de 'getroffenen'. Maar in die gevallen gaat de onafhankelijkheid mij boven het bewaren van de lieve vrede. En ik vind dat we daar goed aan hebben gedaan. Je moet eerlijk kunnen zeggen als je iets echt niet goed vindt, zolang de bal maar gespeeld wordt en niet de man.

De Cadenafeesten waren ook heel bijzonder. Het maken van een blad is toch redelijk eenzaam werk en tijdens de feesten krijg je veel reacties van lezers.

En wat is het dieptepunt?

Dat mensen kritisch zijn naar Cadena, de artikelen, de voorplaat of het drukwerk niet mooi vinden, dat is allemaal goed. We kunnen het niet iedereen naar de zin maken. Maar ik vind het wel erg dat mensen soms de integriteit en onafhankelijkheid van Cadena in twijfel trekken. Mensen die zeggen dat er dingen zijn die we niet mogen schrijven, of die denken dat er artikelen worden geplaatst om mensen persoonlijk af te branden. Dat is niet leuk.

Wat ook altijd moeilijk is, is het werken met deadlines. Dat is een stress waar ik niet altijd goed mee kan omgaan. Er is maar één tangoblad en daar willen mensen hun feesten, lessen en salons in kwijt. En als ze te laat zijn, willen ze toch dat het nog wordt opgenomen. Neen verkopen kan dan heel moeilijk zijn omdat ik veel mensen ook persoonlijk ken.

Geen dieptepunt, maar wat mij wat tegenvalt, is dat er zo weinig brieven worden ingestuurd. Op salons heeft menig danser over van alles een mening, maar we zien er weinig van terug in Cadena. Blijkbaar gelden er op de dansvloer andere criteria dan op papier. Ik zou wel wat meer meningen en polemiek in heb blad willen hebben.

Wat zijn je ambities met het blad?

(met een grote grijns) Uitbreiden, uitbreiden en nog eens uitbreiden!

Neen, ik heb werkelijk geen idee waar het naar toe gaat. La Cadena is een afspiegeling van wat er in de tangowereld plaatsvindt. Dus als ooit de dansers en de scholen stoppen, stopt ook het blad. Maar als de scholen blijven groeien en er steeds meer wordt georganiseerd, blijft ook het blad onmisbaar en zullen wij de dansers blijven informeren.

Wat ik me wel ben gaan realiseren is dat er maar heel weinig mensen 10 jaar La Cadena hebben meegemaakt. En omdat er steeds nieuwe abonnees bijkomen, ontkomen we er niet aan om bepaalde dingen, in een andere vorm natuurlijk, te gaan herhalen. We kunnen niet zeggen: "We publiceren niets meer over Pugliese want we hebben vijf jaar geleden al een uitgebreid artikel gehad." Daar moeten we een nieuwe vorm voor gaan vinden. Daarnaast hoop ik dat de dans en de scene zich blijft ontwikkelen, zodat we kunnen blijven schrijven over 'tango nu'.

Tot slot, wat gaan we merken van '10 jaar La Cadena'?

We maken een feestelijk nummer van het oktobernummer, met onder meer een onthullend interview met de hoofdredacteur. Op 19 oktober volgt een groot tangogala met 44-mans orkest in Amsterdam en er komt in het najaar nog een verrassing voor alle lezers, maar daar wil ik nu nog niets over zeggen. En dan gaan we vrolijk door naar de volgende 5 jaar voor weer een jubileum.